

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΙΟΝ ΑΡΦΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Ίβάν έφτασε μέχρι τού σημείου ν' άδολ-
ξη άπ' τó λαμό τó στρατηγό πρίγκιπα Ρο-
στοτώφ, ó όποιος έτοιμαζόταν νά καταφέ-
ρη ένα θανάσιμο χράτημα στό κεφάλι τού
Ζαζάρω.

Έβλεπε, τά κατάφερε τόσο καλά, όστε τόν
έβασε!

Τότε μετέβησαν σ' ένα αίτοκίνητο τής
αυτονομίας τó καταπληγμένο εκείνο σάμα
πού τó αμα του έτρεχε φοιχτό πίσω του
επάνω στό χιόν.

Τή στιγμή πού τόν έμαζααν μέσα στό
αίτοκίνητο, ó Ζαζάρω έφριξε στόν Ίβάν ένα
βλέμμα έξαιρετικά ζωφό.

Τά χείλη τού Ίβάν σάλεσαν τότε, προφέροντας λόγια πού
κανείς δέν τά άκούει... Μά ó Ζαζάρω τά κατάλαβε, γιατί σ' αυτή τή
βραδιά τής συνάντησης, πού τού άπεύθυνε ó μέγας δούξ, άπάντησε μ'
ένα βλέμμα γεμάτο άπειραγό όϊατο—όϊατο γιά τó παιδί του, γιά τόν
θανό τόν τόν Ίβω και γι' αυτούς άκόμα πού ήθελε νά κάνει θύματα
τόν όϊατο άπειροέμνο ένόξ έτοιμόθανάτου γιά τόν κόσμο πού θά
έγκαταλείψη πé λίγο και πού τού ή-
ταν τόσο φοιχτός...

Μά τó βλέμμα αϊτό ήταν άκόμα
και βλέμμα άγάτης γιά τó γιού του.

Κατά τίς ώρες πού έπακολούθη-
σαν, ó Ίβάν δέν κατάλαβανε πιά
τι συνέβαινε. Δέν κατάλαβανε ούτε
πé έκανε, ούτε πé τόν έθάζαν νά κά-
νη. Δέν άντελήφθη καν ότι ó πρι-
γκιπ-στρατηγός Ροστοτώφ τόν παρα-
κολούθουσε σέ κάθε του όημα.

Χωρίς νά έξη κι' ó ίδιος πός,
δρόθηκε έπειτ' από λίγες ώρες μέσα
σ' έν' αίτοκίνητο, άναίσιμα από τή
μεγάλη δούκισσα, τή ήτέρα του τήν
κόμισσα Βυρονζέφ και τó στρατηγό
Ροστοτώφ, ó όποιος δέν τού είχε μι-
λήσει ούτε μια φορά από τή στιγμή
πού τόν άφαιρέξ από τó λαμό...

Άλλα αίτοκίνητα άκόλουθούσαν
από πίσω. Ήταν μία γενική άνα-
χώρησις άπ' τó άνάκτορο Άλεξάν-
δρας τής αυτοκρατορίας όικονομίας
και τών αϊκότων... Μά ó Ίβάν ούτε
έβλεπε, ούτε άντιλαμβάνόταν τίποτε
άπ' όί' αϊτά... Είχε όλοένα μπροστά
του τήν έκφραση πού ήταν ζωοφω-
ρισμένη στό πρόσωπο τού Ζαζάρω, ó-
ταν τόν χαιρέτησε γιά τελευταία
φορά.

Και έξωθεν, άπροσδόκητα ρώτησε:
— Τί τόν έκαναν τόν Ζαζάρω;
Αυτή ή έρώτησις άντήχησε αϊλό-
κοτα μέσα στη σιωπή τών συντά-
φων του.

Στήν άρχή δέν τού άπάντησαν τί-
ποτε... Σέ λίγες στιγμές όμως ή φω-
νή τής Ναυτίτσας Μιχαηλόνας ά-
κούστηκε... Ó Ίβάν δέν άναγνώριζε
πιά ούτε τή φωνή τής ήτέρας του,
ή όποία τού άπάντησε:

— Τόν μετέβησαν στό φρούριο Πέ-
τρον και Παύλου... Θα τόν άρήσουν
έκει όξ θταν νά δελτιωθή λίγο ή κατάσταση σου και κατόπιν θά τόν
μεταφέρουν στη φυλακή τού Σλοϊσσοσιμουφγκ γιά νά τόν κρεμά-
σουν...

Τότε ή κόμισσα Βυρονζέφ έπενέθη και έλεγε:
— Έρχεσαι νά έπαινούν καινούργια κωφίτριο γιά τέτοιους τρομο-
ρούς έγκληματίας... Έρχεσαι νά τούς θανατώνουν σιομηγνήοντάς τους
σέ μία φωτιά... ή νά τούς γόδρνουν μέ τανύλιες...

— Βέβαια! παρωδέχτηκε και ή Ναυτίτσα Μιχαηλόνα. Μά ó
Τσάρωσ έινε πολύ καλόξ.

Ó στρατηγός Ροστοτώφ δέν έλεγε τίποτε. Δάγκωνε κάθε τόσο τó
παχύ του μουστάκι, κερφώνοντας συγχρόνως στόν Ίβάν ένα τρομερό
βλέμμα, τó όποιο έκείνος δέν έβλεπε.

Ó Ίβάν δέν έινε τίποτε άλλο καθ' όλη τή διάρκεια τού ταξιδιού.
Σκεφτόταν δέν καταματωμένο πατέρα του, ξαναθυμόταν τίς περσιμέ-
νες δυστυχίες του, έβλεπε τόν ίσμο του νά γλιστρούη έπé είκοσι χρόνια
μέσα στις σκοτεινές στοές τών άρχιεών τής Σιδηρίας... Τόν έβλεπε
νά ξεφεύγη τή στιγμή πού πήγαιναν νά τόν κρεμάσουν!... Μά αυτή

τή φορά ó ίδιος ó γιός του τού είχε περάσει τó σχολί στο λαμό...

XXIII
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Στήν Γκαστίνια, τó Ίβω βράδυ τής άφίξεώς τους και τής έγκατα-
στάσεώς τους στο αίτοκρατορικό παλάτι, μια σερνή τρομοή διαφρα-
ματιστη κ μεταξύ τού Ίβάν και τής μεγάλης δούκισσης, τής ήτέ-
ρας του. Είχαν παραχωρηθεί στόν μεγάλη δούκα ένα διαμέτιο, τó ó-
ποιο έπικοινωνούσε μέ τó διαμέρισμά της κα' άπ' τó όποιο δέν μπορούσε
νά βγη παρά περνώντας άπ' αϊτό. Μά όϊτε τó άντελήφθη καν ό' Ί-
βάν, όπως έκωσις δέν άντελήφθη ότι τού φερνόντουσαν αιν νά ήταν
αϊμαλώτος.

Καθώς βρισκόταν βυθισμένος στις ήλιθερές τού σκέους, ένας ύ-
πνρήτης παρουσιάστηκε έξωρα και τού άνηγγειλε ότι ή ήτέρα του
τόν ζητούσε. Ó Ίβάν πήγε τότε στο διαμέτιό της και τή βρήκε μαζί
μέ τόν στρατηγό Ροστοτώφ. Η ήτέρα του ήταν καθισμένη, ένύ ó Ρο-
στοτώφ στεκόταν όρθιος. Φαινόταν κωφισμένος από μία άκατανόητη
ταραχή.

— Σε προσάλεσα, τού έλεγε ή μεγάλη δούκισσα, γιά νά ζητήσης έν
φρώτος σιγνήων άπό τόν στρατηγό. Τόν προσέβαλες σοδάρά!

— Έγώ; έκανε ξαρνασιμένος ó Ί-
βάν, ó όποιος δέν θυμόταν πιά τί-
ποτε. Σε π' άκούον σάς προσέβαλα,
στρατηγέ;

— Τόν προσέβαλες σήμερα τó πρωί
μπροστά σέ μένα, ή όποία μέ κατά-
πληξε σέ είδα ν' ιρωτίξης από τó
λαμό τόν στρατηγό, τή στιγμή πού
έτοιμαζόταν νά τιμοφήρη αϊτό τόν
ρόδελφό τόν Ζαζάρω, όπως τού άξίζε,
είπε ή Ναυτίτσα Μιχαηλόνα.

— Ηιδανόν! — άπάντησε ó Ίβάν
κατασφριάζοντας, γιατί τώρα είχε
ξαναθυμηθεί τή σερνή. Να, θυμάμαι
πώς μπηρα στή μέση γιά νά σώσω
τόν έτοιμόθανάτο Ζαζάρω άπ' αυτούς
πού ήθελαν νά τόν άποτελειώσουν...

— Επé μονάχα τόν ύπερασπιστή-
κες, Ίβάν!... Ήσαν λοιπόν τρε-
λόξ; έναοίσις ή Ναυτίτσα Μιχαηλό-
να, σαβόντας πός τόν γιού της και
προσπαθώντας μέ τά βλέμματά της
νά έσχωρήση στα μυστήρια της
ψυχής του.

— Ίσως! άπάντησε ó Ίβάν.
— Άές πός άγατάς τόν αυτοκρά-
τορα κι' ύπερασπίσει τόν δολοφό-
νο του!...

— Όχι! άπάντησε ζοφρά ó νεός,
κλιτόντας κατάματα τόν στρατηγό
Ροστοτώφ. Πράλαβα μία δολοφονία.
Τó πράγμα μού φανεται πός ήνε
διαφορετικό...

Ó στρατηγός Ροστοτώφ έκανε έ-
να βήμα πός τόν Ίβάν. Υπήρχε φό-
βος νά πιστωίν στα χείρα, άν ή
μεγάλη δούκισσα, ή όποια σρωθήκε
άπ' τήν πολυρόνα της δέν έπιαινε
ανάμεσα τους.

— Άπαιτώ νά ζητήσης σιγνήων
από τόν στρατηγό! έλεγε άκαμύωντας
στόν όμο τού γιού της τó χέρι της
πού έτρεμε από συγκαταμένη λάσπη.

Μία βαθειά σιωπή έπακολούθησε γιά μερικά λεπτά. Έπειτα ó Ί-
βάν έλεγε:

— Στρατηγέ! σάς παρακαλώ νά δεχθήτε τή σιγνήων μου!
Ó Ροστοτώφ χαιρέτησε στρατιωτικά, έπειτα ύπεκλήθηκε βαθειά
μέτρος στό μεγάλη δούκισσα και άποσώθηκε σ' ένα μικρό διαπλανό δαι-
μάπο...

— Και τώρα πού είμαστε μόνοι, Ίβάν, έχω νά σού ζητήσω κάτι
άλλο, έλεγε ή μεγάλη δούκισσα, ή όποια ξαναθύθηκε. Θέλω νά μάθω
πώς ήξερες ότι θά γινή άπόπειρα κατά τού Τσάρου;

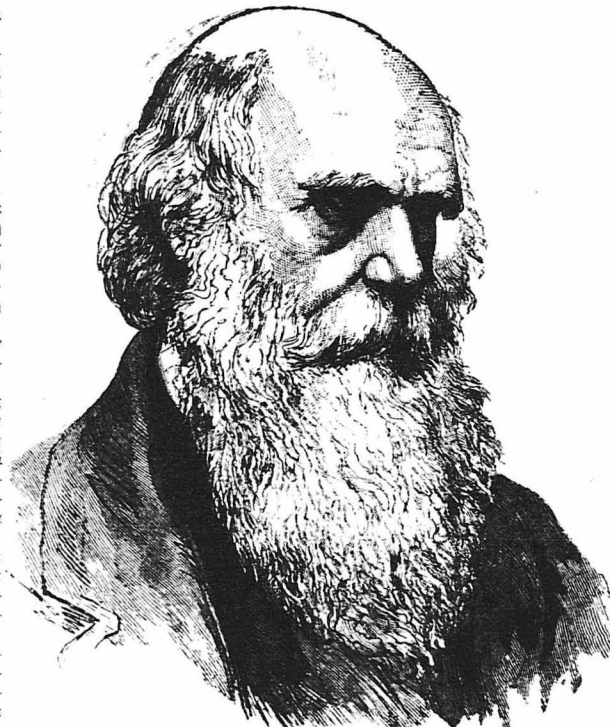
— Δέν τó ήξερα! άπάντησε ó Ίβάν μέ φωνή βαδειά.

— Μά τó προσέβλεπες!

— Ίσως...

— Νά δύο φορές τώρα πού προφέρεις αυτή τή λέξη: «Ίσως». Έ-
πιθυμώ, θέλω νά έξηγηθώ περισσότερο... Ίβάν, ή συμπεφορά σου
γίνεται όλοένα και πιο άκατανόητη... Είνε άνάγκη νά μάθουμε γιά
νά μπορούμε νά σέ ύπερασπίσουμε... Ó αυτοκράτορ ó ίδιος τά έ-
χει χαιμένα μέ σένα και θέλει νά μάθω πώς πληροφορήθηκε τήν άπό-
πειρα... Η Αυτού Μεγαλειότης άπευθύνθηκε σχετικώς στόν Βολ-
γκορόσσω, ó όποιος — εύτυχώς! — ανέδρασε σέ μένα νά σ' έξέτασω!...
Η υπόθεσις έινε τόσο σοδάρά, όστε έλλίξω νά κατάλάβω πώς τó

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΟΦΟΙ □ □ □

Ó Άγγλος φυσιοδίρης Κάρολος Ντεβίν
(Σκίτσó τού Έρρικου Μέγιερ)

συμφέρον όλων μας είναι να μη μαθευτή τίποτε έξω απ' την οικογένειά μας...

— Έχετε δίκιο, μητέρα μου, είτε ξαφνά απορριστιζά ο Ίβάν. Είναι μια υπόθεση που δεν πρέπει να βγῆ έξω από την οικογένειά μας.

— Όποτε είσαι ανακατεμένος σ' αυτή την υπόθεση, δυστυχισμένε...

— Ναι, μητέρα μου... Είσαι όμως και σύ!...

— Τι λές;

— Λέω ότι η υπόθεση αυτή σ' ενδιαφέρει όσο κι' έμένα... Ναι, η- μων έντιμος για όσα έρωσκοντο ίσως να συμβούν... και θά σου πω πώς...

— Τοιούτ' να θυολογῆς ότι ήσουν συνένος του Ζαχάρ;

— Όχι τόσο δυνατά, μητέρα μου. Ό πρίγκηψ Ροστοπόφ θά μο- ρούσε να σ' άκουση και αυτό θά ήταν δυσάρεστο για σ' ες...

— Ό πρίγκηψ είναι σχεδόν κούρβος!... Μίλα λοιπόν!... Μίλα γοήγορα!... Και καταραμένη να είναι ή μέρα που σ' έννοιωσα να σα- λειύης μέσα στα σπλάχνα μου...

— Ναι, μητέρα μου!... Καταραμένη για σ' ες, για μένα και για τον πατέρα μου!

Η Ναντίτσα Μιχαηλόβνα δέν στεκόταν πιά στη θέσι της. Στρι- φονόριζε γύρω απ' τον Ίβάν, σάν θηρίο γύρω απ' τ' όθρα του έντοι- μάζεται να καταβροχθίση. Στην τελευταία προσβολή του Ίβάν, του άπάντησε με μι' άλλη πού του την είχε ξαναει και άλλοτε:

— Μίλα!... Μά μίλα λοιπόν, νόθ' α!

Παραδόξως, πρώτος ό Ίβάν άνέκτησε την ψυχραιμία του και ειπε με φωνή χαμηλή:

— Ναι, ξέρω πινος είμαι γινός!

— Αν τ'ό ξέρεις, μοιγρώσε ή μεγάλη δούκισσα, κάρησέ το για τον έαυτό σου, γιατί έγω τό λη- σιώνησα!...

— Ήσθε όμως ή στιγμή να τό ξαναθυμηθίτε...

— Ό πατέρας σου πέθανε από καιρό!... φώναξε ή μεγάλη δού- κισσα. Άς μη μιλούμε πιά για τον πατέρα σου!

— Ό πατέρας μου είναι ζωντα- νός και τον είδα, κυρία!

— Τι έβ' αυτά που μου λές;

— Λέω πώς ό πρίγκηψ Άσλα- κώφ είναι ζωντανός!... Λέω πώς ξέφυγε από τά κάτεργα της Σιβη- ρίας, όπου τον είχατε ρίξει... Λέω ότι πρό ενός έτους έβλεπα πολύ συχνά τον πρίγκηπα Άσλα- κώφ... Λέω ότι τον τελευταίο και- ρό τον έβλεπα καθημερινώς!

— Και που λοιπόν τον έβλεπετε;

— Εσ' τελευταία δέν ξημερες καθό- λου απ' τό παλάτι!

— Μέσα στο παλάτι τό ίδι' α!... άπάντησε ό Ίβάν.

— Σίγουρα θά όνειρευείσαι...

— Πραγματικά, στο όνειρό μου τά είδα όλα για πρώτη φορά!...

— Όνειρευείσαι και είσαι τρέλ- λος! Ναι, αυτό είναι, τρελλώθη- κες!... Ό ξρωτάς σου μ' αυτή τή μαρούλα τή Γαλλίδα σ' έπείλιε- νε... Θά λογικευθίς. Ίβάν... ή

... θά μ' άναγκάσης να σ' έ- ξαφανίσουμε;...

— Ό άναγκάστοι μας ξέρουν καλά τί έσπριμανε ή λέξις έξ' αφα- νίζω στη Ρωσία.

— Λίγο έλειψε να έξ' αφανίστοϋμε δια σήμερα! άπάν- τησε ό Ίβάν, ό όποιος γινόταν όλοένα και πιο γαλήνιος κι' ό όποιος φαινόταν σάν να σκέπτεται κάποιο σχέδιο...

Η Ναντίτσα Μιχαηλόβνα άνατόρρισε με την ιδέα του κινδύνου που είχαν διατρέξει. Ξαφνιασμένη δε από τή στάσι του γιου της, ά- ποκάσισε να τον άκούση χωρίς να τον διακόψη, έλπίζοντας πώς επί τέλους θά τής άπελάγιτε τό μυστικό του... Και πράγματι ό Ίβάν, τής τά άποκάλυψε όλα...

— Ναι, τής ειπε, ό πατέρας μου μου παρουσιάστηκε στο όνειρό μου και θά σ' ες διηγηθώ πώς...

Τότε, γοήγορα και κυττάζοντάς την στα μάτια, τής διηγήθηκε τά γεγονότα που ξέρουμε... και τήν κατέβασε μαζί του ως τό ύπόγειο με τή δυναμίτιδα...

Όσο ό Ίβάν προχωρούσε στην αφήγησί του, ή ταραχή τής Να- ντίτσας Μιχαηλόβνας μεγάλωνε... κι' έφτασε στο ζενιθό όταν ό μέγας δούξ τής ειπε:

— Είχα μέσα σ' ένα λείωμα τή φωτογραφία του πρίγκηπου Ά- σλακώφ... Μπροστά λοιπόν σ' αυτή τή φωτογραφία άδύγησα τον Ζαχάρ... Ό Άσλακώφ είχε αλλάξει πολύ, μητέρα μου... Ότόσο, όταν τον παρέβάλα με τή φωτογραφία αυτή και μου έδειξε τήν ούλή

που είχε στο πρόσωπό του, βεβαιώθηκα πώς ό Ζαχάρ είναι ό πατέρας μου... Πιστέμετέ με... Πιστέμετε σ' ένα κόθο γινός, που έσπριξε τήν περσμένη λύγα τον πατέρα του στην αρχαλιά του...

Μπρός στη φρικη αυτής τής άποκαλύψεως, ή Ναντίτσα Μιχαηλό- βνα έβγαλε έναν ύποκόφο στεναγμό και σωφίστηκε συνταραμένη σ' ένα ντεβάνι...

Δέν άμφέβαλε πιά καθόλου για όσα τής έειπε ό γινός της... Α- ναγνώριζε τώρα κι' ή ίδια πώς ό Ζαχάρ ήταν ό πρίγκηψ Άσλακώφ, γιατί είχε θυμηθεί ότι κάθε φορά που έβλεπε τον πρώτο, θυκόταν ά- συναίσθητα τον δεύτερο!... Στην άρχή δέν ήξερε κι' αυτή τό γιατί... Μά κατόπιν κατάλαβε πώς παρ' όλη τή μεταμόρφωσι του Ζαχάρ, ή κινήσεις του και οι τρόποι του έξικολοουθούσαν να μένουν όπως τού πρίγκηπος Άσλακώφ...

— Ό Άσλακώφ!... Ό Άσλακώφ!... Είχε βγει λοιπόν από το τάφο του;... Ό Άσλακώφ!... Ό Ζαχάρ!...

Ό Ίβάν τώρα σόλωνε... Περιέμενε να συνέλθη πρώτα απ' τήν έκμυθένειά της αυτή ή γυναίκα που ήταν μητέρα του και να τού μι- λήσει με τή σειρά της γι' αυτό τον πατέρα που τού είχε δώσει. Πρώ- τιαυι, ή μεγάλη δούκισσα έβγαλε ένα στεναγμό θηρίου και ειπε:

— Πώς δέν τον έσκότωσες έσύ;

— Ό Ίβάν δέν περιέμενε ποτέ μά τόσο έγγλυμματική ερώτησι.

— Ω, μητέρα μου, ειπε. Πόσο σ' ες μισά και σ' ες περιφρονώ!... Και πόσο τον λυπάμαι αυτόν!...

— Κι' έμπεδίσες τον πρίγκηπα Ροστοπόφ να τον σκοτίση!... Μά, δυστυχισμένε, δέν ξέρεις ότι θα μίληση τώρα;...

— Έτσι θα μαθευτή ή αλήθεια. Μου ειπες ότι ό αυτοκράτορ ξη- τεί να μάθη τήν αλήθεια... Έ- σεις ή ίδια μάστατα ήρθατε να με ρωτήσετε σχετικάς... Τώρα τά ξέρετε όλα, μητέρα μου... Δέν έ- χετε παρά να πάτε να επανακά- βετε τή σύζητηρί μας στην Αυτό Μεγαλειότητα!... Και δέν άμφε- δώλω ότι θα τό κάνατε με τον πιο πιστό τρόπο...

— Πάψε λοιπόν!... Ένοκίς να με βασανίσης πάντα!...

— Καταλαβαίνω καλά πόσο δύ- σκολο είναι σ' ες να τά πητε δι' αυτά στον αυτοκράτορα!... Μά αναλαβαίνω να τό κάνω αυτό μό- νος μου!...

— Δέν θά κάνης τίποτε... Τό όραζόμαι!...

— κι' ένώ όραζόμαι ότι ό αὐ- τωκράτορ κι' ό κόσμος όλος θά μάθουν τά πάντα, αν δέν με βοη- θήσετε να σωσω τον πατέρα μου...

— Τι λές;... Όθελεις να σώσης τον Ζαχάρ!...

— Δέν ύπάρχει πιά ό Ζαχάρ... Δέν ύπάρχει παρά ένας άθροπος που τον καταστρεφον ή άτιμιες κι' ή προδοσις σ' ες!... Υπάρ- χει ένας άθροπος που τον όδη- γήσατε στο έγγλυμα με τά έγγλύ- ματά σ' ες και που θά πληρωση για σ' ες χωρίς κανείς να μάθη ποιά προσωπική έδικίμησι τον έστρωσε να έδωκε τήν όλοκληρή τήν αυτο- κρατορικη οικογένεια!... Σ' ες όρα- ζόμαι, κυρία, πώς αν αυτός πασι

στην κοσμία, σεις θα λάτε στη γινάκη... Αν λοιπόν δέν μου επιστρέψετε τή μνηστή μου και δέν σώ- σετε τον πατέρα μου, θα μάθη όλος ό κόσμος, όπως ξέρω κι' έγω, ότι ή μεγάλη δούκισσα Ναντίτσα Μιχαηλόβνα είναι ή πιο άθλια των γυναικών!...

Ό Ίβάν ειχε σκύψει πάνω απ' τή μητέρα του και περιέμενε τήν απάντησί της. Μά εκείνη δέν κοινόταν καθόλου.

— Έ, λοιπόν! τής φώναξε. Άπαντήτα!... Περιέμενε!... Ά- παντήτα!... έχετε υπ' όψει σ' ες ότι δέν σκέπτεται να σ' ες κανό κανένα κακό αν μου παραχωρήσετε αυτά που σ' ες ζητάω... Με τή βοή- θεια του Ρασπούτιν σ' ες, θα σ' ες εύκολο να φυγαδεύσετε τον Ζα- χάρ!... Όσο για τήν Περίσκα, ξέρω ότι φτάνει να πητε μόνο μά λέξις για να μου επιστραφή!...

Τότε ή μεγάλη δούκισσα σημάχθηκε. Δέν ήταν πιά τό χάκος που ειχε σωφιστεί προ όλιγου σ' ένα ντεβάνι... Δέν ήταν πιά ή γυναίκα που θά τή νόμιζε κανείς έκμυθισμένη για πάντα... Ποτέ δέν ειχε άνορθωθεί μπρός στα χτυπήματα τής μοίρας με τόση άπορριστι- κότητα.

— Περιέμενε με! ειπε στον Ίβάν. Θά σου άπάντησω σ' ένα λεπτό! Και βγήκε απ' τήν πόρτα, απ' τήν άαία ειχε βγει από όλιγου ό πρίγκηψ Ροστοπόφ.

(Άκολουθεί)

Ό Άλχημιστής (Πινάκ του Λεόν Μπρινέ)

στην κοσμία, σεις θα λάτε στη γινάκη... Αν λοιπόν δέν μου επιστρέψετε τή μνηστή μου και δέν σώ- σετε τον πατέρα μου, θα μάθη όλος ό κόσμος, όπως ξέρω κι' έγω, ότι ή μεγάλη δούκισσα Ναντίτσα Μιχαηλόβνα είναι ή πιο άθλια των γυναικών!...

Ό Ίβάν ειχε σκύψει πάνω απ' τή μητέρα του και περιέμενε τήν απάντησί της. Μά εκείνη δέν κοινόταν καθόλου.

— Έ, λοιπόν! τής φώναξε. Άπαντήτα!... Περιέμενε!... Ά- παντήτα!... έχετε υπ' όψει σ' ες ότι δέν σκέπτεται να σ' ες κανό κανένα κακό αν μου παραχωρήσετε αυτά που σ' ες ζητάω... Με τή βοή- θεια του Ρασπούτιν σ' ες, θα σ' ες εύκολο να φυγαδεύσετε τον Ζα- χάρ!... Όσο για τήν Περίσκα, ξέρω ότι φτάνει να πητε μόνο μά λέξις για να μου επιστραφή!...

Τότε ή μεγάλη δούκισσα σημάχθηκε. Δέν ήταν πιά τό χάκος που ειχε σωφιστεί προ όλιγου σ' ένα ντεβάνι... Δέν ήταν πιά ή γυναίκα που θά τή νόμιζε κανείς έκμυθισμένη για πάντα... Ποτέ δέν ειχε άνορθωθεί μπρός στα χτυπήματα τής μοίρας με τόση άπορριστι- κότητα.

— Περιέμενε με! ειπε στον Ίβάν. Θά σου άπάντησω σ' ένα λεπτό! Και βγήκε απ' τήν πόρτα, απ' τήν άαία ειχε βγει από όλιγου ό πρίγκηψ Ροστοπόφ.

(Άκολουθεί)